

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ (Ιω. 3, 13-17)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στην Αγ. Ειρήνη Πρέβεζας, στις 11/9/2005)

1. Πώς προσεγγίζουμε τον Θεό

Το Ευαγγέλιο που ακούσαμε σήμερα παρότι πολύ σύντομο, μας μιλά για την αιώνια ζωή με τον πιο ρεαλιστικό και ξεκάθαρο τρόπο.

Αλλά σαν τι τάχα να είναι αυτή η αιώνια ζωή;

Η απάντηση του Χριστού είναι: «Απλώς μια συνέχεια της ζωής». Συνέχεια ζωής υπάρχει και προς τα κάτω. Και είναι να πάει κανείς σε μια χειρότερη κατάσταση από αυτή που υπάρχει εδώ, και λέγεται κόλαση και απώλεια. Ούτε να την θυμάται κανείς τέτοια κατάσταση, όπως δεν θέλουμε να θυμόμαστε ότι είναι δυνατόν στην επίγεια ζωή μας, να καταντήσουμε σε μια κατάσταση χειρότερη από αυτή στην οποία τώρα βρισκόμαστε. Γιατί είναι δυστυχία.

Ο Χριστός μάς λέει: «Η αληθινή ζωή είναι στο χώρο του Θεού που λέγεται ουρανός. Και προσέχετε μην κάνετε λάθος. Μη νομίζετε ότι όπως περπατάμε στα βουνά, στους δρόμους και στις θάλασσες, με τον δικό μας τρόπο και με την δική μας δύναμη και εξυπνάδα και με τα μέσα που δημιουργούμε, έτσι είναι δυνατόν να ανεβεί κανείς και στο χώρο του Θεού που λέγεται αιώνια ζωή».

«Ουδείς αναβέβηκεν εις τον ουρανόν», λέει ο Χριστός, «με δική του δύναμη». «Ει μη ο Υιός του Θεού, ο ων εν τω ουρανώ». Εκείνος δηλαδή που είναι στον ουρανό και ο οποίος κατέβηκε από εκεί και ήλθε στη γη για χάρη μας, για να μας πάρει μαζί του. Να μας ανεβάσει στον ουρανό.

Μην κάνει κανείς το λάθος, λέγει ο Χριστός, να φαντάζεται ότι στον Παράδεισο, στην αιώνια ζωή κοντά στον ουράνιο Πατέρα, πηγαίνει ο άνθρωπος περπατώντας ή με τα πόδια του σώματός του ή με τα πόδια του μυαλού του ή με αυτοκίνητο, είτε με αεροπλάνο. Δεν γίνονται αυτά τα πράγματα.

Με κανένα δικό του τρόπο δεν μπορεί ο άνθρωπος να φτάσει στον θρόνο του Θεού.

Αλλά ευτυχώς για τον «χώρο» αυτό υπάρχει συγκοινωνία. Την συγκοινωνία την εγκαινίασε ο Υιός του Θεού που κατέβηκε από τον ουρανό και ήλθε στη γη για μας. Και ξαναανέβηκε στον ουρανό για να μας ανοίξει την πόρτα και να μας πάρει μαζί Του στους αιώνες των αιώνων.

2. Βάση η αγάπη του Θεού

Μας λέγει ο Χριστός στο Ευαγγέλιο: «Προσέξτε. Όταν οι Εβραίοι είχαν φύγει από την Αίγυπτο, που ήταν δούλοι και βρέθηκαν στην έρημο του Σινά, βγήκαν φίδια και τους δάγκωναν, εξ αιτίας των αμαρτιών τους». Όπως εξ αιτίας των αμαρτιών μας, έρχονται μερικές φορές φίδια νοητά, που δηλητηριάζουν την ψυχή μας και μας κάνουν να φτάνουμε σε μία κατάσταση που όταν μας ρωτάνε «τι είναι; πώς ζεις;» απαντάμε:

-Χειρότερα από θάνατο. Καλύτερα να είχε ρθει θάνατος παρά τέτοια πράγματα.

Έτσι λοιπόν αφού είχαν βγει τα φίδια και οι Εβραίοι κατάλαβαν τι φταίει, είπε ο Θεός στο Μωυσή: «Στήσε ένα μεγάλο στύλο. Πάνω σ' αυτό το στύλο, κάρφωσε οριζόντια ένα χάλκινο φίδι. Να γίνει Σταυρός ο στύλος με το φίδι. Όποιος γυρίζει τα μάτια του και κοιτάζει αυτό το χάλκινο φίδι, το φίδι το καρφωμένο στο Σταυρό, θα γίνεται καλά».

Αυτά έγιναν την εποχή του Μωυσή και προτύπωναν το μυστήριο του Σταυρού. Αργότερα ήλθε ο Χριστός ο Υιός του Θεού στον κόσμο και έστησε και αυτός στο κέντρο του κόσμου, στο Γολγοθά, ένα στύλο. Επάνω κάρφωσε τον εαυτό του αφού πήρε μαζί Του τις αμαρτίες μας. Το λέει ο απόστολος Παύλος: «Παρακάλεσε τον Πατέρα να πάρει τις αμαρτίες όλων μας και τις κάρφωσε στο Σταυρό».

Όποιος λοιπόν τώρα γυρίζει τα μάτια του με πίστη στο Σταυρό,

και ομολογεί ότι οι αμαρτίες του καρφώνονται από τον Χριστό στο Σταυρό,

και πιστεύει στον Χριστό και στο θάνατό Του επάνω στο Σταυρό, ότι ήλθε στον κόσμο και πέθανε για μας και αναστήθηκε,

αυτός ο άνθρωπος θα έχει αιώνια ζωή.

Γιατί από την στιγμή που εκδηλώνει μια τέτοια πίστη, ο Χριστός τον παίρνει στην αγκαλιά Του.

Πώς γίνεται αυτό; Απαντάει ο ίδιος ο Χριστός:

«Ούτως ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμο ώστε τον Υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν μη απόληται αλλ' έχει ζωήν αιώνιον». Δεν μπορούσε να σωθεί ο άνθρωπος μοναχός του.

Στην Αγία Τριάδα, Πατέρα, Υιόν και Άγιο Πνεύμα, δεν υπάρχει ανταρσία.

Εγώ, λέγει ο Χριστός, δεν κάνω ό,τι θέλω. Αλλά μόνο ό,τι μου λέει ο Πατέρας Μου. Με υπακοή.

Και ο Πατέρας ο ουράνιος αγαπά τον κόσμο τόσο πολύ, ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, να γίνει θυσία για μας. «Ούτως ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμο». Ποιός θυσιάζει το παιδί του για άλλα πράγματα, ότι και νάσαι αυτά;

Κανείς!

Αντίθετα, όλα τα κάνει θυσία για το γιού του.

Για να δώσει ο Θεός, τον Υιό Του θυσία για μας, σημαίνει ότι μας αγαπά τόσο, που είναι δύσκολο να το εξηγήσουμε και να το αναλύσουμε. Άμα λοιπόν θελήσουμε να πούμε ποιά είναι η βάση επάνω στην οποία πατάμε για να σωθούμε, η απάντηση είναι:

Η αγάπη του Θεού.

Ο Θεός λοιπόν μας αγαπάει. Εμείς πρέπει να το πιστεύουμε και πηγαίνουμε κοντά Του. Έτσι θα σωθούμε. Εύκολο είναι αρκεί να το θέλουμε.

Γιατί από την στιγμή που ένας άνθρωπος γυρίζει κοντά στον Χριστό με πίστη και μετάνοια, του συγχωρούνται όλα τα αμαρτήματα.

Στρεφόμαστε και κοιτάζουμε σωστά «το χάλκινο φίδι» που είναι καρφωμένο επάνω στο στύλο, στο Σταυρό, όταν το κάνουμε με πίστη. Όταν πιστεύουμε ότι ο Χριστός κάρφωσε στο Σταυρό τις αμαρτίες μας και λέμε:

«Χριστέ μου. Σε κατάλαβα, σε πίστευσα, σε αγαπάω. Θέλω να ενωθώ μαζί Σου. Εκείνο που με χωρίζει είναι: Μία, δύο, τρεις, πέντε αμαρτίες μου». Του τις λέγω στην προσευχή μου και τον παρακαλώ: «Πάρ' τες, κάρφωσέ τες στο Σταυρό».

Έπειτα τις λέγω και ενώπιον του πνευματικού Πατέρα στην εξομολόγηση.

Από κείνη την στιγμή τι γίνεται;

Ο άνθρωπος ο βρώμικος γίνεται ολοκάθαρος, σαν να ήταν ένας άγγελος. Ενώπιον του Θεού γίνεται ολοκάθαρος.

Ενώπιον των ανθρώπων που θυμούνται τις αμαρτίες του, εξακολουθεί να είναι βρώμικος. Αλλά ενώπιον του Θεού που τις σβύνει με την μετάνοια γίνεται ολοκάθαρος. Τι αξία έχει να με βρίζει ο κόσμος όλος όταν με επαινεί ο Χριστός;

Και τι αξία έχει να με επαινεί ο κόσμος όταν με αποδοκιμάζει ο Θεός; Και τι αξία έχει να με μακαρίζει ο κόσμος όλος και εγώ να είμαι ένας ταλαίπωρος που πρόκειται να κληρονομήσω την αιώνια απώλεια; Ή τι σημασία έχει να με κακοτυχίζει ο κόσμος όλος και εγώ να είμαι άξιος να κληρονομήσω την αιώνια ζωή;

Γιατί μακαρίζουμε τους μάρτυρες; Τον άγιο Γεώργιο, τον άγιο Δημήτριο, την αγία Ειρήνη; Γιατί μακαρίζουμε τους Πατέρες μας, που τόσο κοπίασαν επάνω στη γη για το θέλημα του Θεού για την καλωσύνη και για την αγάπη, για τις εντολές του Θεού; Γιατί; Γιατί έδειξαν την μεγαλύτερη σοφία. Την μεγαλύτερη εξυπνάδα.

Έδειξαν στην πράξη ότι κατάλαβαν ποίο είναι το νόημα της ζωής.

3. Η πίστη της Εκκλησίας

Ένας μεγάλος Γερμανός θεολόγος έλεγε:

«Δεν με πειράζει αν στα τέλη της ζωής μου χάσω την δύναμη του σώματός μου και δεν μπορώ να περπατήσω.

Δεν με πειράζει αν χάσω τα αυτιά μου και δεν ακούω. Αν χάσω τα μάτια μου και δεν βλέπω. Αν τα χέρια μου και τα πόδια μου είναι παράλυτα.

Ένα μόνο παρακαλώ τον Χριστό: Να έχω το μυαλό μου στη θέση του, ούτως ώστε ό,τι και να ακούω, ό,τι και να γίνεται γύρω μου, εγώ να θυμάμαι τα λόγια του αγίου Ευαγγελίου: «ούτως ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμον ώστε τον Υιόν αυτού, έδωκε για μας και για τη σωτηρία μας».

Αυτά τα λόγια μοιάζουν με την μαγνητική βελόνα. Όπου και να τη βάλεις, γυρίζει και δείχνει τον βορρά.

Έτσι πρέπει να γίνει και η σκέψη μας. Μια μαγνητική βελόνα που θα γυρίζει συνεχώς στην πίστη στον Χριστό και στο ότι ο Θεός μας αγαπάει τόσο ώστε έδωσε τον Υιόν αυτού για τη σωτηρία μας.

Αδελφοί μου. Αυτή είναι πάνω απ' όλα η πίστη της Εκκλησίας.

Και την εκφράζουμε με τα λόγια: «Προσκυνώ Πατέρα, Υιόν και Άγιο Πνεύμα, Τριάδα ομοούσιον και αχώριστον». Γι' αυτό όταν τελειώνουμε την Θεία Λειτουργία, ψάλλουμε θριαμβευτικά: «Είδομεν το φως το αληθινόν, ελάβομεν Πνεύμα επουράνιον, εύρομεν πίστιν αληθή αδιαίρετον Τριάδα προσκυνούντες».

Αλλά και σε ολόκληρη την λατρεία μας, προσευχόμαστε, ετοιμαζόμαστε, στρεφόμαστε γύρω από τα λόγια -προσευχή- που κάνουμε πριν να ευλογήσουμε το ψωμί να γίνει σώμα του Χριστού και το κρασί για να γίνει αίμα του Χριστού: «Τόσο πολύ αγάπησε ο Θεός τον κόσμο ώστε έστειλε τον Υιό του στον κόσμο για μας». Αυτός μας έδωσε το σώμα Του και το αίμα Του να το τρώμε και να γινόμαστε ένα μαζί Του, ώστε να βρίσκουμε ανοικτό τον δρόμο προς την Βασιλεία Του.

Να μας φωτίζει ο Θεός, ώστε το μυαλό που μας έδωσε και μας βοηθάει να κάνουμε τόσο μεγάλες ανακαλύψεις, αυτό το μυαλό το τόσο πολύτιμο, να το χρησιμοποιούμε για να βρίσκουμε την σχέση μας και την επικοινωνία μας με τον Θεό.

Όλες οι άλλες χρήσεις και αξιοποιήσεις του είναι μικρές, μηδαμινές, φτωχές.

Όποιος χρησιμοποιεί το μυαλό του για να βρει τον Θεό, το χρησιμοποιεί για τον αληθινό σκοπό. Γιατί ο Θεός μας έδωσε μυαλό για να ψάχνουμε να τον βρούμε. Είναι τόσο μεγάλος ο Θεός που χρειάζεται σωστή σκέψη για να τον προσεγγίσουμε. Σωστή σκέψη είναι εκείνη που γίνεται με ηρεμία, με ταπείνωση, με αγάπη. Όχι η υποδουλωμένη σε πάθη και σε κακίες. Αλλά η ελεύθερη από αυτά.

Να παρακαλούμε τον Θεό, να μας κατευθύνει σ' αυτό το δύσκολο δρόμο. Τον ευλογημένο και άγιο δρόμο, που αν τον βρούμε, θα έχουμε την σωστή σχέση μαζί Του και την ελπίδα της αιώνιας ζωής. Αμήν.-